

Faderen. Det erkjendes vel, at vor Lovgivning fastsætter strengere Dvangsmidler end de, der kjendes i de fleste fremmede Lovgivinger, ligesom man meget tidligt har haft Blikket aabent for den Veie til at faa Bidraget inddrevet, som et Paalæg til Husbonder og andre Arbeidsgivere om at indeholde det i Lønnen frembød. Men Erfaringen viser dog, at det i de fleste Tilfælde, hvor god Villie mangler, kan lykkes at paralyisere den sidstnævnte Foranstaltning, og for saa vidt der henvises til Afsoning af Bidraget ved Fængsel paa Land og Brød, da skaffer denne jo ikke det styldige Bidrag til Veie; og at Frygten derfor ikke formaar at virke som et tilstrækkeligt Middel til at bevæge Paagjældende til at tilveiebringe det, synes at fremgaa af de mangfoldige Tilfælde, i hvilke Afsoning finder Sted, naaget Vedkommende maatte have været i Stand til at skaffe Bidraget til Veie. Andragerne formene derfor, at der turde være Grund til at undersøge, om der ikke kunde udfindes et Dvangsmiddel, der ved Siden af at virke affrækkende tillige afgav Midler til, hvor Bidraget ikke var betalt, gjennem Afsoning at opnaa dette. Under henvisning til, at dette System findes i Norge, udtales, at det hos os kjendte Dvangsarbejde, — der jo ogsaa fra Afstrækkelses synspunktet vilde være langt virksommere end den nuværende Afsoningsmaade — mulig vilde kunne benyttes, i alt Fald noget modificeret. Vel erkjendes det, at en saadan Afsoningsmaade, der let kan udstrække sig over et længere Tidsrum, ikke kunde anvendes paa dem, der have Hustru og ægte Børn at forjorge, men heri ses dog ikke nogen afgjørende Indbending mod at bruge den, hvor den kan bruges. Derimod anses det vel ikke libet tvivlsomt, om man vil kunne finde Anvendelse for Børneskolenes Arbeidskraft, der kunde give et saadant Udbytte, at der blev Noget tilovers ud over hvad der medgaaer til deres Ophold og Forpleining. Det formenes dog, at dette ikke paa Forhaand kan nægtes, idet der navnlig ikke kan drages bestemte Slutninger fra det nuværende Forhold i Dvangsarbeidsanstalterne, hvis Befolkning for Tiden er af en hel anden Art.

Sluttelig udtale Andragerne, at det har været under Overveelse, om der ikke turde være Grund til i Paternitetsager at give Domstolene et friere Valg mellem Sigtelsses og Benægtelsesed, eller til i al Fald at fastsætte, at Sigtelsses kunde finde Sted, naar der var tilveiebragt vis Formodning for Sigtelssens Rigtighed. Andragerne have imidlertid ikke villet urgere dette videre, saameget mindre som en Regel omtrent som den

sidst nævnte synes at have trængt sig ind i den nyere Tids Retsafgjørelser.

Hvad angaar det andet af de ovenfor fremhævede Punkter, nemlig Børnets Ret til at blive bekendt med de det vedkommende Familieforhold, udtale Andragerne, at det maa erkjendes for en naturlig Ret for det uægte Barn at erholde Kundskab om, hvem der er dets Moder. Men denne Ret kan efter vore gjældende Bestemmelser tilfidesættes, i al Fald naar Fødslen foregaaar paa Fødselsstiftelsen. Det er nu vel saa, at den Afgang, der er aabnet Kvinder til at holde Fødslen skjult for Omverdenen ved at ty til denne Stiftelse, er udsprungen af humane Bevæggrunde og særlig af Omsorg for Børnens Liv. Men efter Hveres Anskuelse turde det fortjene nøie Overveelse, om dette Formaal — at afværge Børnemord — ikke under de nuværende Forhold kunde naas ad andre Veie, og om man ikke nu kunde hæve et Privilegium, der er saa meget i Strid med Børnets naturlige Ret. — Alle formene derhos at maatte være enige om, at der — bortset fra Forholdet med Hensyn til Fødselsstiftelsen — burde sættes Straffe for urigtig Angivelse af Børnemoder eller af dennes Navn, i Righed med Bestemmelsen i Straffelovens § 179. — I Forbindelse hermed er der ogsaa reist Spørgsmaal, om der ikke burde indføres en Forpligtelse — der jo nu ikke antages at være tilstede — for Børnemoderen til at opgive Faderens Navn, men det udtales, at dette dog for de Flestes Vedkommende stillede sig noget tvivlsomt, i alt Fald udenfor de Tilfælde, hvor hun ikke selv er i Stand til at forjorge sit Barn, men maa ty til det Offentliges Hjælp, ligesom det i det Hele turde være meget vanskeligt at finde passende Midler til at fremvinge en saadan Opgivelse.

Det ovennævnte, her refererede Andragende var, foruden af Understriberne, ogsaa tiltraadt af 28 andre Mænd, dog med det Forbehold, at de mente, at der i visse Henseender burde gaas videre, i hvilken Henseende de henviste til forskjellige Bestemmelser i et af Byfoged Sürgenten i Randers udarbejdet Udkast til en Lov om de udenfor Ugteskabet fødte Børns Retsstilling. Af disse nævnedes § 1, som lyder saaledes:

Uægte fødte Børn tillægges der Faderens eller Moderens Efternavn efter denne Sidstes Valg. Er det ikke paa Navnegivelssens Tid oplyst, hvem der bliver at anse som Fader til Børnet (og dette selvfølgelig har erholdt Moderens Navn), medens saadant dog senere oplyses, kan Moderen fordrø, at Faderens Efternavn tillægges Børnet. Ligele-